

Водночас, головна функція ринку цінних паперів при первинному розміщенні полягає у мобілізації коштів інвесторів у великий капітал, у перетіканні капіталу з однієї сфери економіки в іншу, котра на момент емісії цінних паперів є найбільш привабливою для інвесторів, забезпечує велику прибутковість вкладень. Вторинний ринок цінних паперів доповнює головну функцію і є ефективним способом міжгалузевого і міжрегіонального перетікання капіталу, при якому акціонерний капітал інвестора набуває грошової форми з метою наступного його вкладення у більш прибутковій сфері свого розміщення. Разом з цим, виходячи із суто теоретичних міркувань, значення та роль цінних паперів, як визначеного джерела інвестиційного фінансування, пов'язана з тим, що більшість цінних паперів відображають рух фінансового капіталу, який взаємозалежний з їх роллю у кругообігу капіталу підприємства та, насамперед, тим, що у міру розвитку продуктивних сил рух цінних паперів відокремлюється від руху реального капіталу, що проявляється у відмінності курсової вартості цінних паперів від вартості реальних активів.

Отже, можна визначити, що первісна економічна спрямованість цінних паперів опосередковується можливістю утворення нових форм підприємницької діяльності, де превалюючим є розширення масштабів виробництва.

Література

1. Денисенко М. Можливості активізації інвестування в сучасних умовах / М. Денисенко // Економіка України. – 2015. – № 1. – С. 28-32.
2. Дзюблюк О. В. Організація грошово-кредитних відносин суспільства в умовах ринкового реформування економіки / О. В. Дзюблюк. – К.: Поліграфкнига, 2000. – 512 с.
3. Васюренко Л. В. Інвестиційна програма: теоретичні узагальнення та прикладний аналіз / Л. В. Васюренко. – Харків: ПП «Яковлева», 2013. – 89 с.

Майборода А. М., ст. гр. ФСГм-21
Спасів Н. Я., к.е.н., доцент

ПОЛІТИКА СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВ

Механізм управління фінансовим потенціалом – це поетапний процес впливу на фінансовий потенціал для збереження його стійкості або переходу з одного стану в інший у відповідності до цілей та мети підприємства. Рівень наявного у підприємства фінансового потенціалу визначається обсягом та якістю накопичених у підприємства фінансових ресурсів. Потенційні можливості підприємства при ефективному використанні фінансових ресурсів визначають стратегічний потенціал підприємства.

Розглядаючи фінансовий потенціал підприємства як систему, в якості його складових елементів можна виділити формуючі його потенціали більш низького рівня: інтелектуальний, інвестиційний, управлінський, інноваційний, підприємницький. Кожний із вказаних потенціалів характеризується окремою величиною та якісним складом відповідних йому видів фінансових ресурсів.

Система стратегічного управління фінансовим потенціалом підприємства – це комплексна взаємопов'язана структура управління, що спрямована на розробку найбільш загальних та довготривалих стратегічних фінансових завдань підприємства, програм дій, орієнтованих на майбутню перспективу, в межах яких досягається виконання головної мети підприємства – забезпечення міцного фінансового потенціалу підприємства та утримання його стійких позицій серед конкурентного середовища.

Стратегічне управління фінансовим потенціалом підприємства повинно передбачати, насамперед, управління підприємством, яке здатне реалізувати стратегію та приділити увагу розробці внутрішньої організаційної структури, виходячи із потреб стратегії; створенню визначальних переваг, на яких базується стратегія; добору людей на ключові позиції.

При стратегічному управлінні фінансовим потенціалом підприємства особливою складовою є механізм управління фінансовим потенціалом підприємства. Механізм управління фінансовим потенціалом підприємства – це сукупність певних стратегій, методів та прийомів, цілей і засобів, які використовуються щодо управління фінансовим потенціалом підприємства.

Якщо розглядати механізм управління фінансовим потенціалом підприємства як систему взаємопов'язаних елементів, кожному з яких притаманні свої властивості, то необхідно звернути увагу на організаційне забезпечення даного механізму, яке складається із двох основних частин – керуючої та виконавчої. Керуюча частина цього механізму збирає та аналізує інформацію щодо залучення всіх додаткових фінансових ресурсів і можливостей підприємства із зовнішнього середовища. Потім у дію вступає виконавча частина щодо реалізації конкретних завдань з управління фінансовим потенціалом підприємства.

У процесі формування і нарощування фінансового потенціалу підприємства задачі аналізу, виявлення потенційних фінансових можливостей та резервів можуть бути різними. До таких основних задач належать: виявлення внутрішніх фінансових потенційних можливостей та резервів, а також шляхів їх використання; узагальнення передового досвіду, розповсюдження якого може забезпечити більш швидкий розвиток фінансового потенціалу та бути джерелом фінансових резервів на підприємстві. Також необхідно відмітити, що можливості росту фінансового потенціалу пов'язані з використанням сучасного обладнання на підприємстві та досягненням науково-технічного прогресу.